

טורי חדד אריה - יוסף

2026643

בן חנה וישראל

נולד ב- יי אייר תש"ח 19.5.1948

התגייס לצה"ל במאי 1967

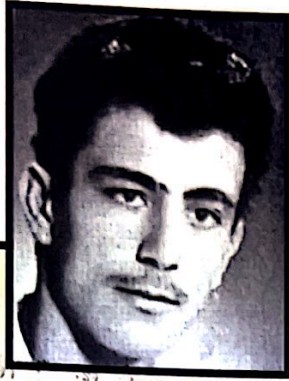
שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- י"ד אלול תשכ"ח 7.9.1968

בעת מילוי תפקידו.

חמד אריה-יוסף,

בן ישראל (מיקיקין) וחנה. נולד ביום י באייר תשי"ח (19.5.1948)
(19.5.1948) בטוניסיה. המשפחה עלתה לארץ בשנת 1950
ואחרי שיוסף למד בבית ספר יסודי "מעגלים" וסיים את לימודיו
בו למד בבית ספר תיכון פדגוגי. את לימודיו התכוננים רכש
ב"ישיבה" שדה חמד ליד ראשון לציון ובקרית החינוך "עזתה".
במאי 1967 גויס לצה"ל לחטיבת "גולני" ועוד הוא בשירות
החובה שלו מצא את מותו בבית החולים בצפת ביום י"ד באלול
תשכ"ח (7.9.1968) בשעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת עולמים
במושג בית הגדי. מפקד יחידתו כתב להוריו מכתב תנחומים ובין
השאר כתב ואמר: "יוסף שירת ביחידה כנהג ג'יפ-סיור, שהוא
תפקיד קשה ואחראי. את תפקידו מילא בצורה הטובה ביותר תוך
גילוי מסירות ואחריות. היה אהוד על חבריו ומפקדיו ושימש
דוגמא להתנהגות טובה. מותו ללא עת היה מכה קשה לחיילי
היחידה ומפקדיה" ב"אשי ישראל", חוברת ההנצחה שהוציאה
מזכרות איגוד המושבים של "הפועל המזרחי, הועלה זכרו.

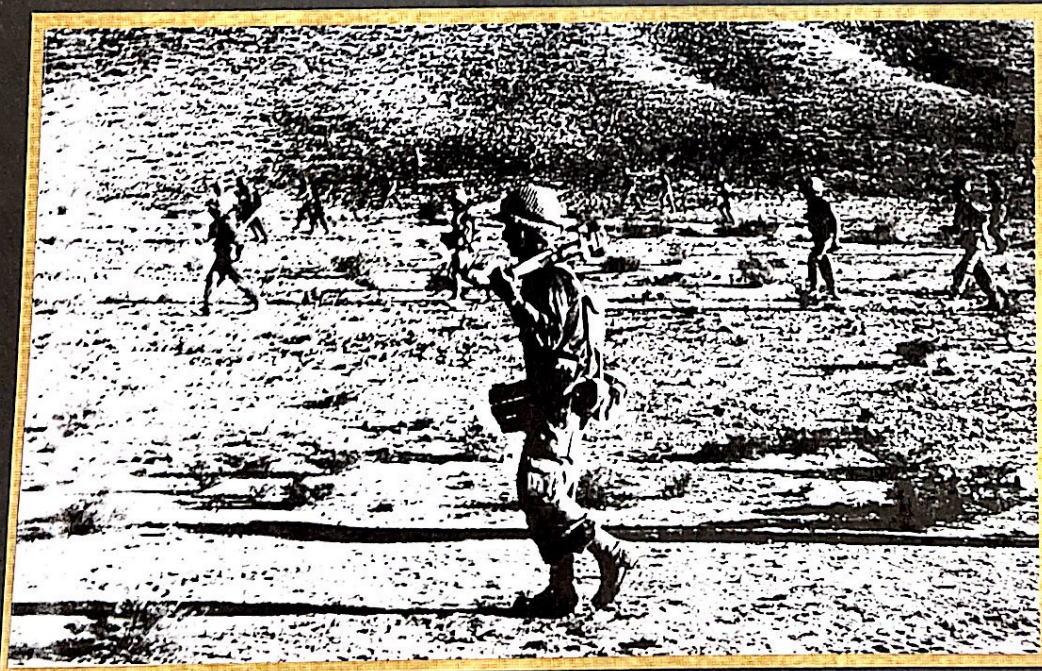
גידוד "הבוקעים הראשון" (51)

פעילות החטיבה בתקופת שירותו ('67 - '68)

חטיבת גולני לאחר מלחמת ששת הימים (1967-1970)
בשלוש השנים הראשונות לאחר מלחמת ששת הימים, בשנים 1967-1970, מיקדו על החטיבה שני מח"טים; וונח אפרת (1966-1968) ויקותיאל אדם ז"ל (1968-1970). בתולדות צה"ל והמדינת ידועות שנים אלו בכינויים שונים: "מלחמת המרדפים", "מלחמת ההתשה", "מלחמת אלף הימים". באותן שלוש שנים נטלו לוחמי חטיבת גולני חלק עם שאר כוחות צה"ל בפעילות מבצעית רבה ביותר, של חדירות, פשיטות, סיורים אלימים, מארבים ופעילות בטחון שוטף אינטנסיבית. פעילות החטיבה נפרסה בכל הגזרות: מגזרת קו "בר-לב" בגבול התעלה, דרך רצועת עזה, בקעת הירדן, רמת-הגולן, ועד גבול הצפון ודרום-לבנון. המאבק העיקרי לא היה כנגד האויב המצרי, הירדני או הסורי אלא נגד המחבלים, שהפכו את בקעת-הירדן ומדבר שומרון לזירת הפעילות העיקרית. במאי, יולי ואוגוסט 1969 ביצעו חיילי חטיבת גולני שלוש פשיטות בגזרת עמק בית-שאן: פשיטה על הכפר הירדני אליבס, על מוצב ה"חרוט" (בגזרת אשדות-יעקב) ועל תעלת הע"ור הירדנית ממזרח לגבול הבינלאומי.

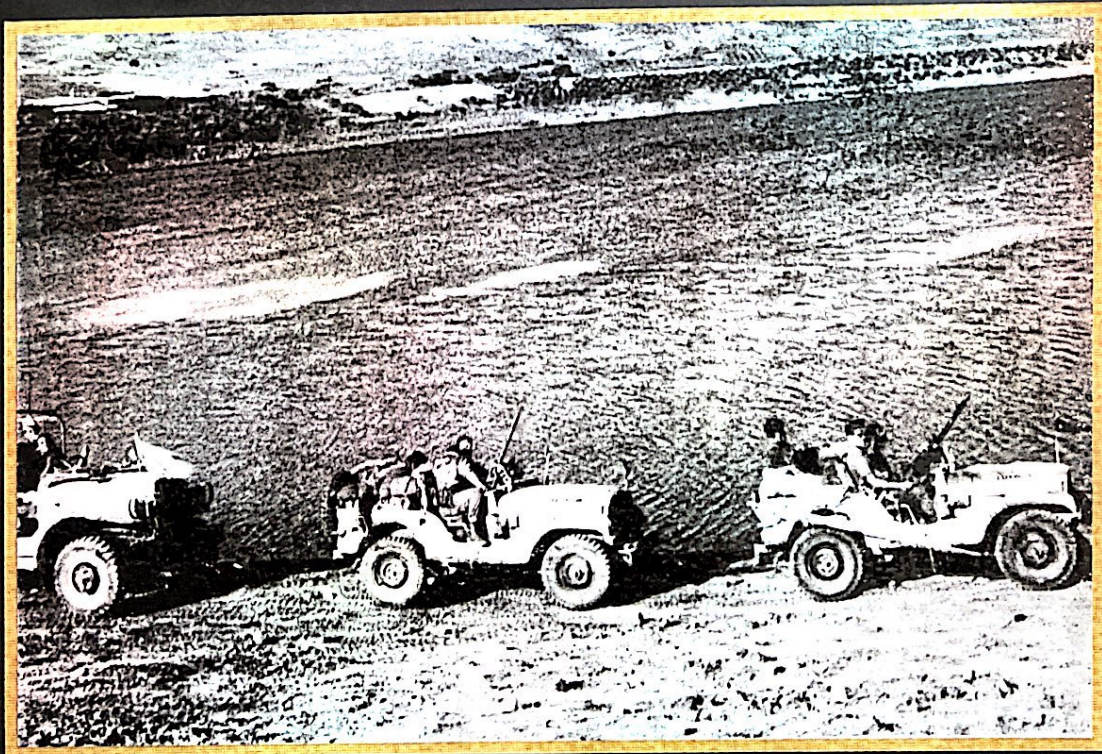
לוחמי גולני באימונים

היערכות המחבלים בדרום לבנון וב"פתחלנד" (1970)
 בשנת 1968, לאחר שהחמיר מצבם של המחבלים בבקעת הירדן בעקבות פעילות יזומה של צה"ל במאות פשיטות ופעולות-קרב ובכללן עשרות פעולות של חיילי גולני, ולאחר מכצע "תופת" (פעולת כראמה - מרס 1968), החלו המחבלים לחקים בסיסים במורדות המערביים של החרמון. תחילה היו אלה בסיסים זמניים, אולם באוקטובר 1968 הפכו לבסיסי-קבע, ובשנת 1969 בוצעו מאזור זה בלבד 97 פעולות נגד יעדים בישראל. בשנת 1970 עם התגברות פעילות המחבלים מאזור כתף שיאון (גיבל רוס), החלו במפקדת פיקוד צפון ובצה"ל ואח"כ בכלי-התקשורת לכנות אזור זה: "פתחלנד". רוב המחבלים נערכו בחלק הדרומי בעיירה הצבאית, ובכפרים שבעא, שובא, קשיא-אל-פק'ר, כפר חמס, אלי-ח'ים, דיר מימס. מפקדת המחבלים ב"פתחלנד", בחצביא, היתה קשורה למפקדה המרכזית של המחבלים בדרום-לבנון בנבטיה, שהפעילה את בסיסי המחבלים בדרום-לבנון; בין "גבול הצפון" ונהר הליטאני: עיטרון, עינתה, עיתה-א-שעב, כפרה, קנא וג'ניה.

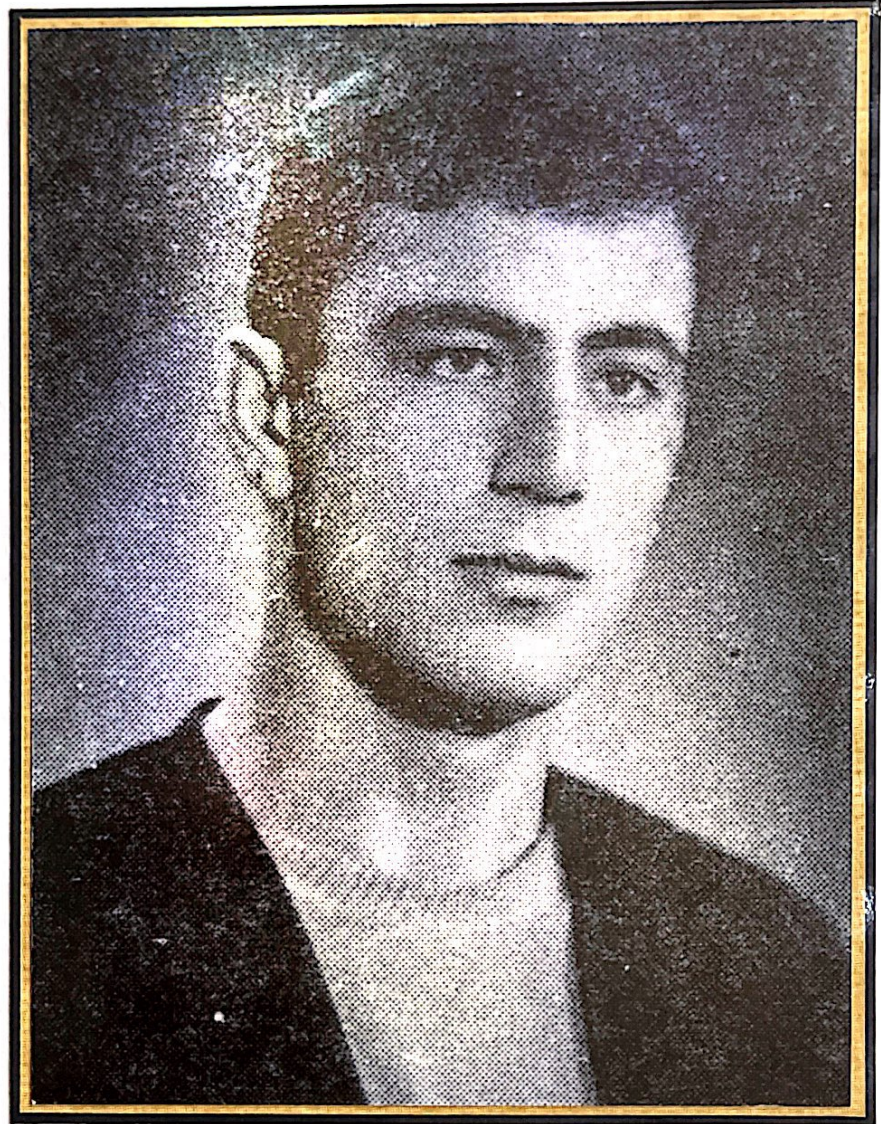
לוחמי גולני בג'יפ סיור

חייל נהרג בתאונה

חייל אחד נהרג וחייל שני נפצע בתאונת דרכים שאירעה אור ליום ו' ברמת הגולן.

החייל ההרוג הוא אריה חדד, בן 20 ממושב בית הגדי בדרום. במקרה אירע כאשר ג'יפ בו נהג החייל חדד אריה ירד ל- תוך תעלה. החייל הועף מה- ג'יפ ונפצע קשה. חברו חולץ מתחת לג'יפ ההפוך ופצעו היו קלים. אמבולנס שאסף את שני הפצועים הביא אותם ל- בית החולים הממשלתי בצפת. הרופאים עשו מאמצים רבים להציל את חייו של חדד אריה, אך ללא הועיל, ובשבת בבוקר נפטר. בערב שבת הועקו ה- ריו מבית הגדי. אבי ההרוג, הרב מוסא חדד, בן 53, משמש כרב במושב בית הגדי וידוע כאחד ממנהיגי הרוחניים של יהדות תוניסיה.

מבית החולים הממשלתי ב- צפת נמסר כי מצבו של החייל הפצוע העביר, בן 20, טוב וכ- גראה עוד היום ישוחרר מ- בית החולים.

לזכרו

נ ר ת מ י ד

גליון זה מוקדש לעילוי נשמת
החז"ל היקר, יא אה וסר סרט

א ר י ה ז י ל

שנפל על סוכה המלוכה בעת שוחטו בצהל בית יד אלול תשכ"ח

בן החז"ש והכר הרב **מקיץ ישראל חוד** ט"ז

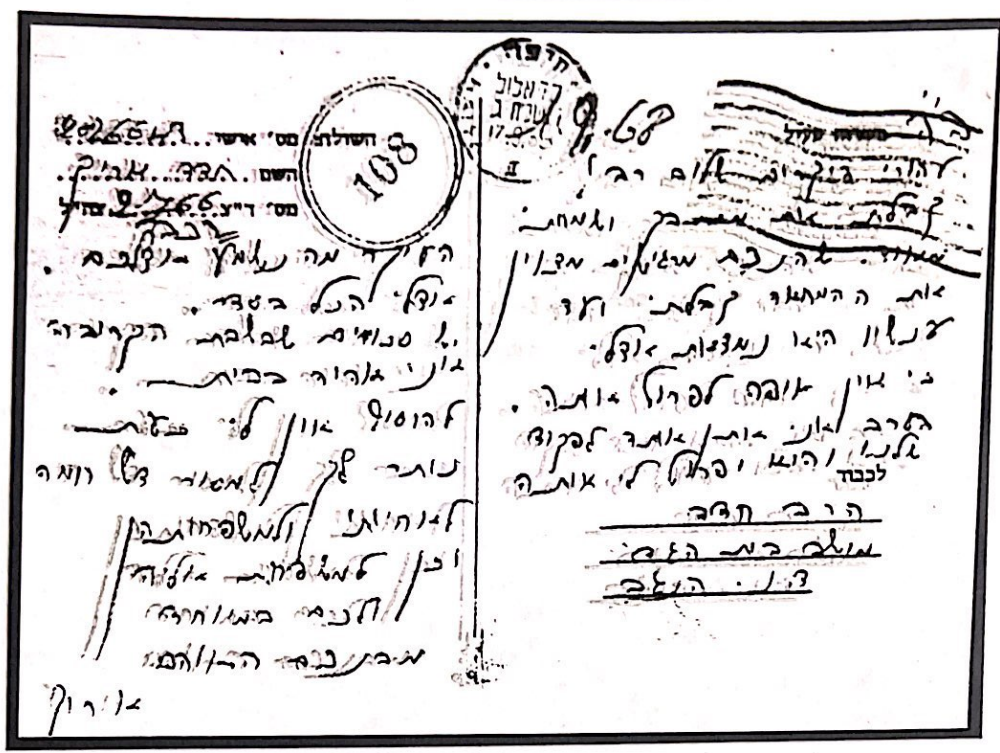
רב מושב ביזדהגרי.

נדבת האב למנוחת במו

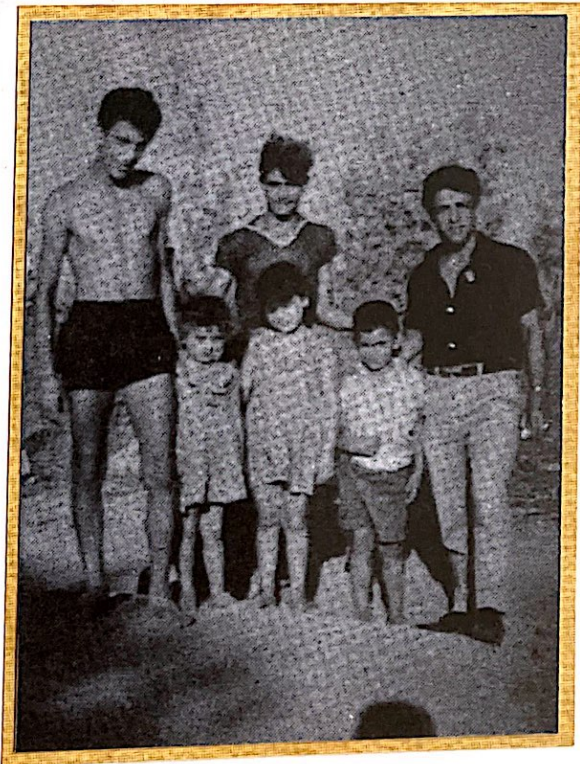

מכתבים שכתב אריה ז"ל

אריה עם המשפחה

3.9.68

לאהובתי שלום!

כרגיל מה נשמע ואיך המרגש מוחק?
אצלי הכל כרגיל. אני באמת שומר על עצמי. כמובן כל זה לפי בקשתך.
אביד לך את האמת. ברגע שכתבתי לך את המכתב האחרון והמדבא, פשוט
דעתי לא היתה מיושבת וכתבתי את מה שכתבתי.
אני תקוה שהבנת אותי יפה. על כל פנים שכחי מאותם רגעים ארוכים שפקדו
אותך בקבלת מכתבי.

נו, מה החלטת לעשות אחרי החופש? להמשיך ללמוד או ללכת לקיבוץ?
אגב, ספרת להורייך וכן למשפחתך ברגע שקבלת את מכתבי? אם ספרת "אוי ואבוי
לך". השבת הקרובה יש את כל הסכויים שאהיה בבית. הייתי רוצה לפגוש אותך
באופן דחוף (במוצאי שבת בשעה 8 בערב) בכביש הואשי. במידה ולא באתי אל
חדאגני אולי יקרה משהו. על כל פנים, אנסה לא לאכזב. וכן גם את כמובן.
ברגע זה נזכרתי במשהו. האם לפני כשנה או פחות רקדת באולם גיל?
וכן האם הכרת את החבר'ה בבר סמי ועוד משהו שכתבתי את שמו כעת?
נו, מה הדבר הנורא שקרה לך בבית עם הורייך בזמן האחרון? אני לא מתנגד
לשמע. נו, מוחק, איך היתה אותה נשיקה מאותו בחור?
אגב, המסטיק באמת היה נחוץ לי באותו רגע. אספר לך בפעם אחרת.
להוסיף כרגע אין לי.
נותר לי רק למסור לך דרך הדאר צרור נשיקות ולייסופים עד ליום שבת הקרב.

ובינתיים שלום ולהתראות

שלך אריק

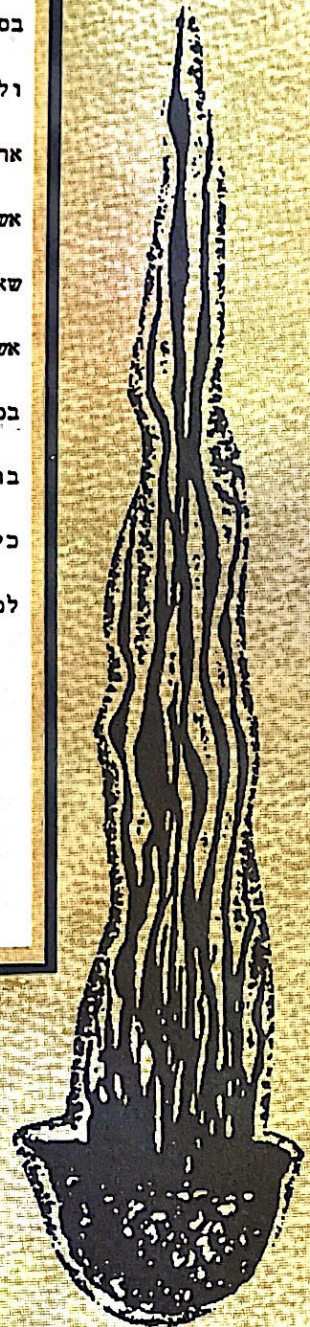
קווים לדמותו

ברמה אשר בגליל
סיפור היה בעליל
סיפור עצוב ומכאיב
אך אם לא אנו, את אחינו, מי יספיד,
חייל במשמרת הליל,
יצא עם חבריו לסייר
לסלק מוקשים ולמגר אויבים
ולמנוע מותם של חברים,
יצא כתמיד לתפקידו
כדי לבצע את משימתו,
תמיד מילא תפקידו בדיקנות
כמו כל החיילים המסורתיים מדינתם בנאמנות,
בסיום המשימה דהרו הביתה למחנה חזרה
להספיק לחטוף תנומה קלה,
ולהשכים קום לעבודה המצפה,
אך הפעם זה היה שונה;
אריה לא יוסיף ראות המחנה,
לו נועד גורל אכזר
אשר בפניו כלענה מר,
אריה אשר עבר את הצפייה והחרדה,
שאת עצבי כולם מרטה,
עבר את מוראות המלחמה
אשר שכלה אלמנה ושחררה,
כנראה שהמות רק נדחה לזמן מה,
בסך הכל לשנה ומחצה,
והנה הגיע היום חמר מנשוא,
בו נמצא אריה תחת רכבו,
הי, אך לא הארץ זמן הגורל,
כי זמן אתו כקרבן,
אנו ראש לזכרו מהכינים
לכבודו לכל שאר החללים
נפלו עת על מולדתם הבנו.

אשרי העם שאלה בניו!!!

ת. נ. צ. ב. ה.

כלפא טרבלס

משפחה וחברים כותבים כותבים לזכרו

גור אריה

"אלביש שמים קדרות ושק אסים כסותם" הן אראלים צעקו חוצה מלאכי
שלום, מר יבכיון על השמועה, מחלה ונועה. עבור הבשורה הרעה והמדהימה
על מות הבן יקר לי לקול שאגת אריה, שעף ממכוננית הג'יפ לדרך רמת-הגולן
ונפל שמה שדוד, סחוץ למקומו, לביתו, למושב. אין לי תמורתו, אין לי
חליפתו, בן רך ויחיד לאביו כי בן זקונים הוא לי.
"מי יתן ראשי מים זעיני מקור דמעה ואבכה יומם ולילה" ... על בני
חמודי מסוה הבושה כיסתה פניו, מפני כל, גומל חסד לכל משהו, אחד איש,
אחת אישה, אחד ילד, אחת ילדה, אחד נער ואחת נערה, רודף צדקה וחסד,
לכל שואל ומבקש, כמה נעמו כשרונותיו ואישיותו ומידותיו היקרים.
בהגיגי תבער אש, בראותי החברה שלו שהם אבלים, מדוכאים, אומללים
בוכים וצועקים. איפה אתה אריה? ... איכה? איך עזבתני? ומה נורא ואיום
פרידתך כמה קשה יום המות עד שכמעט התעלפו.

כשלת אלפי איש השתחפו בהלוויה של בני חיקר, מקרוב ומרחוק, מערים
ומכפרים, תודות לאנשי מושבנו ובפלל זה חברים, בפני שכתוהו כבוד גדול
ויקר עד הדגל האחרון, תודות לצה"ל שעשה כל המאמצים לכבודו. מבית החולים
צפת, שמה עלתה נשמתו השנהרה, עד בית המועד לכל חי - בית-הגדי.

י ה י ז כ ר ו ב ר ו ך
ת. נ. צ. ב. ה.

ולא נוסף לדאבה עוד
אביו השכול
חרב ישראל חזד

ל-אריה...

אריה! אריה!

ויאמר אינני! בנך חמילי עץ הזית (גולני) היית אך נעקרת ללא עתה.
אהבנו אותך בעד בושתיך, ודרך-אהך שהיית חרוטה בנפשך הסגורה, אינך בנו כ-
להאמין שאינך יותר בחיים, מי יכול לנחם את אבך ואחותך השבורות, כלל
תנחום לא יחזיר לנפש את מאור פניך הקקים, אך זכרך לא ישכח ממני לעולם.

בן אחותך השכול

יעקב טרבלסי

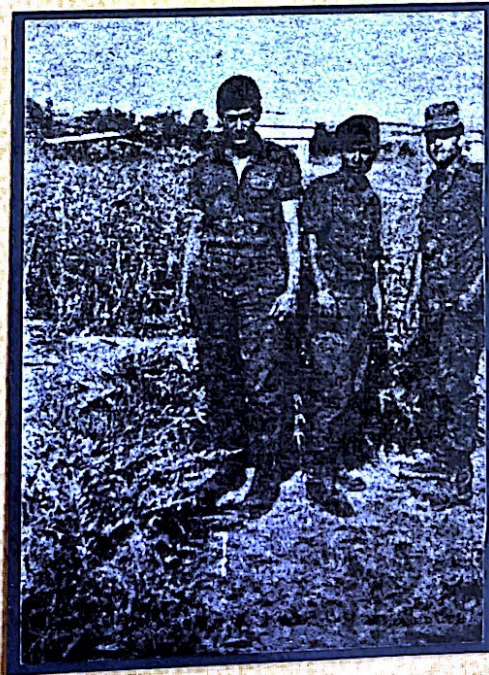
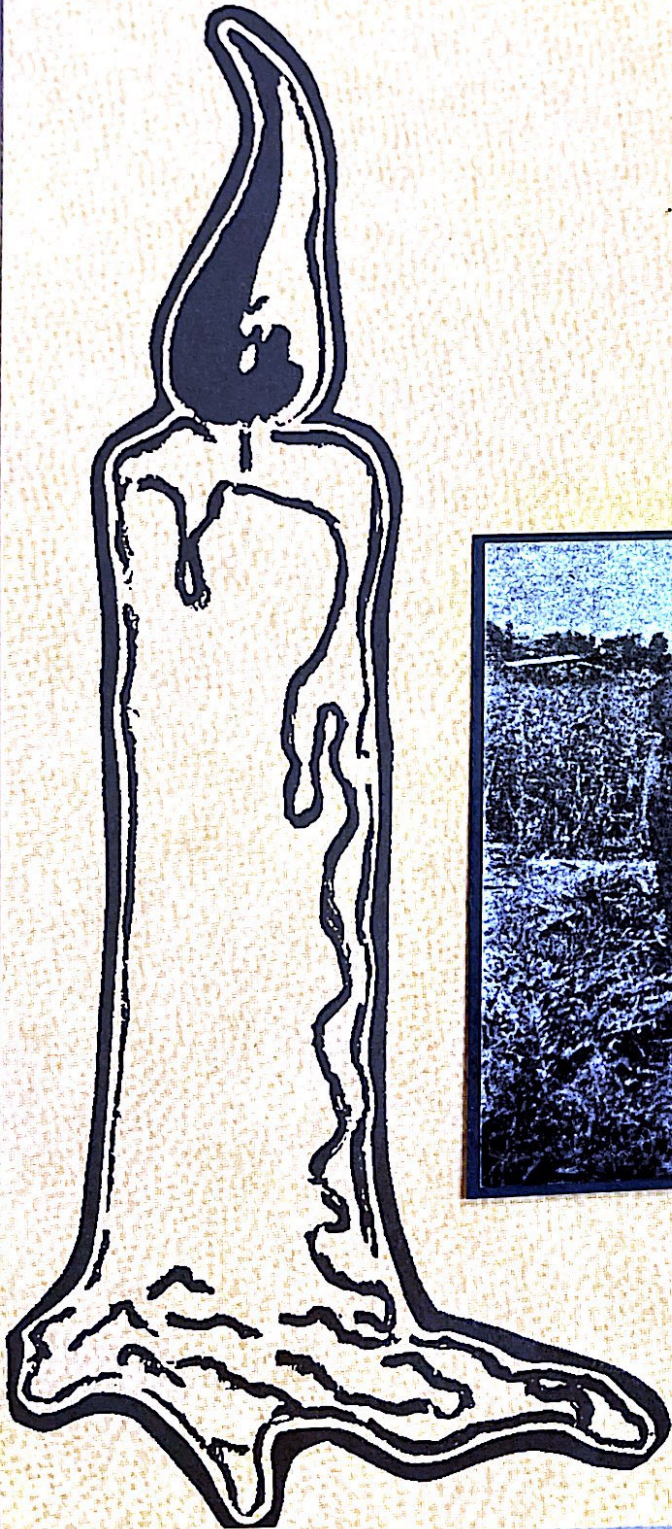
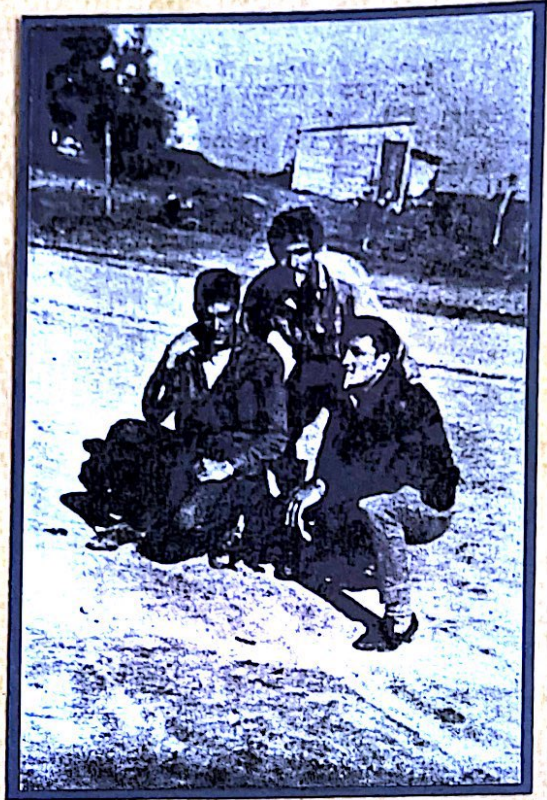
אריה סמל ופאר

דמות סמל ופאר לכל בית ישראל, דמותך הרוטה בליבנו עמוק לעולם לא
אשכחך. אנא, חזור, בהחוב עברת. את דמותך בשעה שבה צחק עלינו מה נרצת.
מדוע עזבת? יד הגורל קטלה אותך כשעודך באבך. כל המושב אבל, כל המושב כבר
לא צוחק, סבל רבו עבר עליך מאז מות אמך. מדוע הגורל התאכזה אליך? כשהיית
נאמק לארצך? את נשמתך למען הארץ הקרבת, מי יתן וחזרת.

דולי כהן

חברי-
ילדות

חברים
מהצבא

כדוד ויהונתן היו...

חזי אחי אחי ...

איכה אמתח את פי ואספוך את ליבי?

למי אגיד ולמי אספר? ...

"איך נפלו גיבורים? ... איך הלכת ממני לבלי שוב? למי אמחיק

ולמי אחכה עוד? הן רק לך ציפיתי ולבואך חיכיתי ... עת המתנתי בחחנה לראותך

יורד מהאוסובוס, לספר לסניך את כל סודותי בלי היסוס. חוויות רבות לנו,

בכיתה, בחברה, בצבא ובמושבנו. עת ישבנו יחד על ספסל הלימודים וביחד

מצפים לגמר השיעורים. סיילנו הלוך ושוב כי לבנו תמיד היה טוב. חוינת
בפינו לספר תמיד בלי סוף ... נסיעתנו לסבריה, לדימונה ולשדרות, אך ורק
כדי להנות. לאחותך אשר באשקלון אליה נסענו לבקר וללון, את חייך פרשת
לפניה כי אין לך מבלעדיה ... בצבא הייתי נאמן ולכן נפלת בגולן, נפלת
מבלי שוב, אל מושבך האהוב, ואותי השארת עזוב כי לי היית אח אהוב.
עת חזרנו ממחננו ליהנות מחופשתנו ולהמשיך בחיותינו שלעולם לא ישכחו
מזכרוננו. אך המות הפריד ביננו ...

אותך אחי לא אשכח לנצח נצחים, כי בלבי הנך חרות וחקוק לעולמים ...

תהי נשמתך צרורה בצרורה החיים!

חברך האוהב לעד יעקב מימון.

צבא הגנה לישראל

יחידה 3366

אולם תעודה

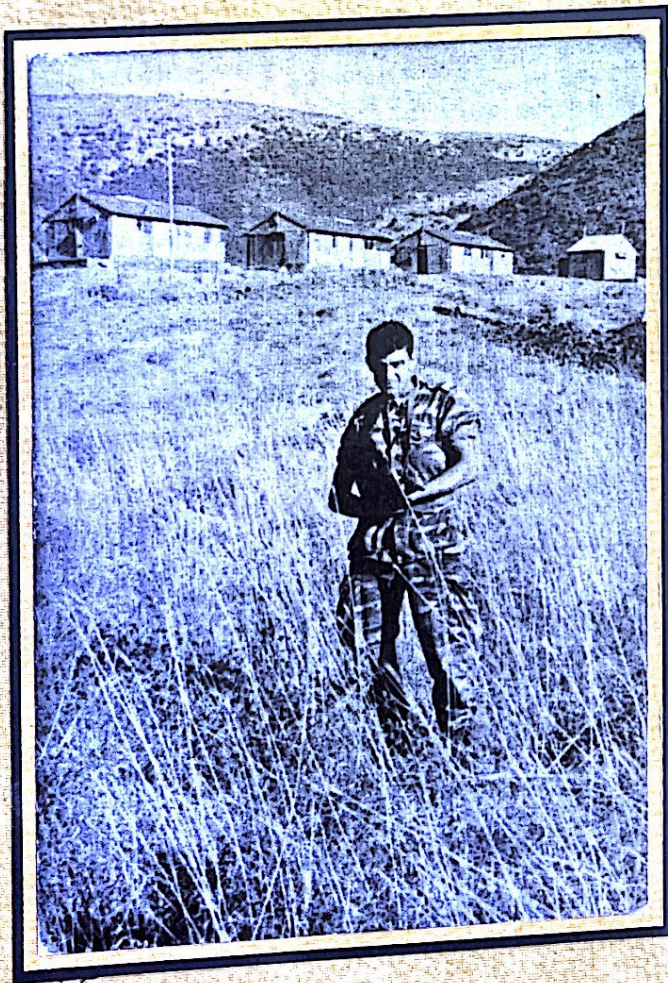
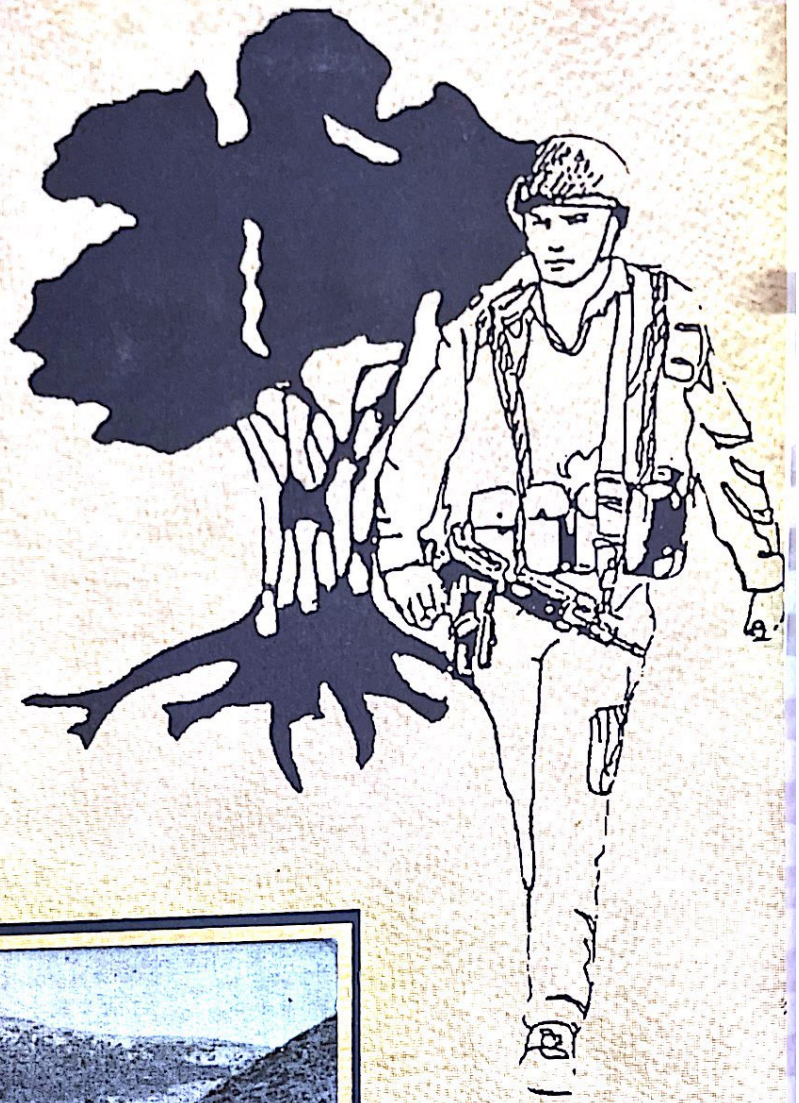
1968 '600

תתלוי החיים חזקא ואלו כ"כ

ב"כ, טוה' חזקא ואלו כ"כ, נסבה המאלל דכ"כ
 סתם סתם חזקא ברמ-המאלל. המאלל המאלל
 איננה היום חזקא י"ב אולם חזקא, כ"כ סתם' א"כ חזקא
 חזקא חזקא. חזקא ואלו כ"כ חזקא חזקא חזקא חזקא
 חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא
 חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא
 חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא
 חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא
 חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא
 חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא
 חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא

חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא
 חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא חזקא

הם לא יגיעו לקונצרט הגדול של האהבה. הם למדו את המלים והצלילים
מקסטות שחוקות, שהתגלגלו שוב ושוב בטייפים עייפים. אבל
כשהלהקה תעלה לבמה, האורות יידלקו, ונערות רכות-שיער יזקפו צוואר
יונים לבן - הם לא יהיו שם.

הם לא יגידו לה: "אני אוהב אותך". שוב ושוב תרגלו את המלים, בחסיון
הלילה, מול מראות שבורות בשירותים צבאיים מדיפי ליזול. הם בחרו
חולצה, שפשפו את הגינס, הניחו תמונות מחזור מתחת לכת. אבל מישהו
אחר כבר יגיד לה את המלים. הם לא יהיו שם. הם לא יתחננו לעולם. לא
יהיו להם ילדים. כשתישמע צווחת החיים הראשונה, הם לא יהיו שם. הם
לא ייסעו לטיול הארוך אל המדבר הצהוב. חבלי הסנפלינג הגמישים
כנחשים לא יגולגלו אל תא-המטען. המדורה לא תודלק. גיטרת העץ
המעוטרת בסטיקרים לא תישלף, ואף אחד לא ישכח את הבית השני.
וכשיתגלגל שיטפון פתאומי לאורך נקיק צר, הם לא יהיו שם.

הם לא ינעצו טלכרט כחול לטלפון אפור, ולא יודיעו שיגיעו. ולא יודיעו
שלא. הם לא ישקרו שהכול בסדר, שלא צריך כלום, שיש להם מספיק
כסף, תודה אמא. בשבת, מתוך הרגל, ישאירו להם את המפתחות של
המכונית. אבל הם לא יהיו שם. הם לא ישתחררו. עד עולם ילכשו את מדי
האבן המרובעים שלהם...

הגדוד שלהם יגיע לבקרו"ם, יחזיר ציוד, יקבל תעודה וטפיחה. והם לא
יהיו שם. הם לא ילמדו. לא בפקולטה של החיים, לא בישיבה, לא
באוניברסיטה...

כל כך הרבה דברים עוד יש להם לדעת, בעיקר על עצמם, אבל הם לא
יהיו שם. כשהם מתים, אנחנו תמיד כותבים מי היו. אבל הכאב האמיתי
הוא בגלל מי שכבר לא יהיו.

ארץ הולדתו של אריה ז"ל

הפולשים הראשונים לתוניסיה היו הפיניקים, שהגיעו לחופי תוניסיה (ולחופי הים התיכון בשאר מדינות אפריקה) בעזרת ציודם (אוניות קלות ועוד), וייסדו שטחים והתיישבויות רבות בתוניסיה, והראשית מביניהם היא קרתגו. הפיניקים ישבו רק על רצועת חוף הים ונאחזו בה, ולא הפריעו את שלוותם של התושבים הברברים שחיו בפנים הארץ. בשנת 146 לפנה"ס, כבשו הרומאים את קרתגו, והרסוה. את כל האזור הם הפכו לפרובינציה רומית, שבמרוצת זמן שליטתם הפכה להיות פורחת מבחינה תרבותית וכלכלית.

בית ספר בו למד אריה ז"ל

בה"ס מעגלים הינו בי"ס אזורי הקולט אליו תלמידים מישובים הסמוכים: מעגלים, מלילות, שיבולים, שרשרת.

בי"ס מונה כיום 307- תלמידים, הלומדים ב-12 כיתות א-ו (שתי כיתות לכל שכבה).

בי"ס הינו ממ"ד- קיימות כיתות מדעיות לצד הכיתות התורניות.

על מנת שתוכלו להכיר את בית ספרנו טוב יותר לפניכם ה"אני מאמין" שלנו.

